

AGENTUREN

A photograph of a dog lying on a sidewalk at night. The dog is in the foreground, facing left. The sidewalk is cracked and has some orange and red lighting on it. To the right of the dog is a chain-link fence. In the background, there is a dark street with a car parked on the left and a building with windows. The overall scene is dark with some dramatic lighting.

TRE ÄR EN FÖR MYCKET

ÖVER EN MILJON SÅLDA BÖCKER

CHRISTINA
LARSSON

ROMANUS & SELLING

CHRISTINA LARSSON

AGENTUREN

Tre är en för mycket

**ROMANUS
& SELLING**

TIDIGARE BÖCKER AV CHRISTINA LARSSON

I serien om kriminalkommissarie Ingrid Bergman:

5:e Moseboken (2007)

Slaskjobbet (2008)

Du kommer inte undan (2009)

Silbuetten (2010)

Nådstöten (2018)

Socialgrupp Noll (2018)

Skendåd (2020)

I serien om Sektion M:

Del I (2019)

Del II (2019)

Del III (2019)

Ur askan i elden (2020)

Lika barn leka bäst (I samarbete med Caroline Grimwalker 2021)

Öga för öga, tand för tand (I samarbete med Cecilia Sahlström 2023)

I serien Klimakterierebellerna:

Ta ingen skit, Ann-Britt (2020)

In i kaklet, Linda (2020)

Allt eller inget, Viola (En omarbetad version av Alibi AB, 2020)

I serien Agenturen:

Ett livsavgörande beslut (2021)

Två sidor av samma mynt (2022)

www.romanusochselling.se

ISBN 978-91-89051-28-7

Copyright © Christina Larsson 2023

Omslag: Nils Olsson

Sättning: Gyllene Snittet bokformgivning AB

Tryck: ScandBook, EU 2023

Världen är ett bra ställe som är värt att kämpa för.
Ernest Hemingway

I

Det var tungt att pulsa fram i den djupa snön. Louise tog ett steg i taget. Svetten rann mellan skulderbladen och nerför ryggen. Kylan nöp i kinderna och andedräkten ångade ur munnen. Omkring henne sträckte sig höga granar mot den blygrå himlen och snökorn virvlade i luften. Hela skogen var inbäddad i vitt. Trädens grenar var tyngda av snö och fick dem att likna nerfällda paraplyer. En strimma solljus bröt plötsligt igenom molntäcket, bländade henne och hon satte upp handen mot pannan och kisade för att se var hon satte fötterna.

Vilt flåsande stannade hon till och drog av sig mössan och vantarna och stoppade ner dem i jackfickan. Hon vände ansiktet mot solen och njöt av ensamheten och stillheten. Det var bara ett tiotal meter kvar att gå innan hon var uppe på höjden där hon kunde blicka ut över omgivningen. Max var kvar i stugan med Greger, som kommit förbi med ett par matkassar precis lagom till att hon var på väg ut genom dörren. Det var skönt att få en stund för sig själv. Det tärde på hennes och Max förhållande att umgås med varandra dag ut och dag in. Ovissheten och avsaknaden av stimulans lockade fram deras sämsta sidor och de hade börjat bråka och tjafsas om skitsaker. Morsee, vid strax efter fem, hade Max stängt toalettdörren så

hårt att hon vaknat av smällen och under några skräckslagna sekunder hade hon trott att det var ett gevärsskott.

”Tack så jävla mycket”, hade hon fräst när hon fattat att det bara var Max. Hjärtat bankade vilt och hon kunde inte somna om. Nerverna var ständigt på helspänn. Det behövdes inte mycket för att paniken skulle slå till med full kraft. Paranoians grepp gick djupt.

”Ge dig”, hade han fräst tillbaka. ”Du fattar väl att jag inte gjorde det med flit.” Nu när hon tänkte på det kände hon sig dum. Självklart hade han inte velat bråka med henne.

Efter att ha vilat några andetag kämpade hon framåt den sista biten tills hon nådde utkiksplatsen hon kommit att tycka så mycket om. Visserligen syntes nästan bara skog och åter milsvid skog, men vyn var enastående och värd besväret. Det värkte i lungorna och kroppen av ansträngningen. Hon var ännu inte fullt återställd efter misshandeln i parken i Berlin och det hon utsatts för när hon hållits fången av Gårdstensklanen. Louise visste att hon haft tur som överhuvudtaget överlevt. De mer än två månaderna som hon och Max hållit sig gömda i stugan på Småländska höglandet hade gett dem en chans att återhämta sig fysiskt och mentalt.

Hon böjde sig ner och rättade till ena byxbenet som åkt upp en bit på vaden. Snö hade letat sig ner i kängan. Hon grävde med fingertopparna för att få bort det värsta men orkade inte göra det ordentligt. Det skulle ändå snart vara likadant igen. Kängorna och kläderna hon fått låna var för stora, men hon var tacksam mot Greger som hjälpt dem så mycket. Utan honom hade hon och Max inte varit vid liv.

Eftersom de inte vågade föra över pengar till Greger så kände de att de inte kunde be honom köpa mer än det absolut nödvändigaste. De var tvungna att utgå från att Greger hade ögonen på sig från Säpo och andra myndigheter som sökte

efter dem. Louise längtade efter praktiska saker som träningskläder, deodorant, ansiktskräm och en parfym. Sådant som gjorde vardagen lite behagligare. Men det viktiga var så klart att Greger höll dem med tak över huvudet och mat.

Stugan de bodde i var primitiv men funktionell och byggd i början av fyrtioalet. Ett rum och kök med en stor hall och med ett badrum som tillkommit senare. Det mesta verkade vara original, mörkt murrigt och med linoleummattor på golven. Väggarna var klädda med tavlor där Greger poserade med djur han fällt och andra jakttroféer, som vildsvinsbetar och horn monterade på träplattor. Där hängde också uppspända skinn som gav ifrån sig en stickande lukt av myrsyra och konserveringsmedel. Greger använde stugan som gästhus för besökande jaktvänner från Danmark och Tyskland. Han hade berättat att hans gård hade anor från 1200-talet då det ägts av Gudhems kloster och sedan haft en lång rad ägare innan den köpts av familjen Albin i slutet på 1700-talet. När Gregers farfar tagit över gården hade det funnits fjorton torp och fem backstugor som han låtit riva på grund av det dåliga skicket, men han hade byggt fyra nya hus och det var i ett av dessa som Louise och Max nu bodde. Det fanns el indraget men de eldade huvudsakligen i kaminen i rummet eller vedspisen i köket för att hålla värmen.

Louise rullade med axlarna medan hon sakta återhämtade sig. Pulsens började bli normal och andningen lättade. Det brände inte i lungorna längre. Allt flåsande gjorde henne törstig och torr i halsen. Hon tog en näve snö och stoppade i munnen. Lät den smälta och svalka och kände sig som ett lättroat barn. Hon skulle just vända för att gå tillbaka till stugan när hon märkte att något rörde sig en bit bort, nedanför i sluttningen där granarna växte lite glesare.

Hon skuggade ögonen för att se bättre. Kanske var det en älg

eller ett rådjur? Det var gott om dem hade hon och Max märkt. Det fanns spår överallt och nästan dagligen såg de vilt röra sig utanför köksfönstret. Hon log vid tanken. Så annorlunda från lägenheten hemma i Lunden i Göteborg. Där man bara såg asfalt och hustak när man stod på balkongen. Livet här var lugnt och stilla. Naturen och vädret bestämde över människan och inte tvärtom.

Nej, det var inte ett djur. Det var en orangeklädd gestalt. Helvete! Hon gick ner på huk. Gjorde sig så liten som möjligt. Satt stilla med dunkande hjärta, i flera minuter, innan hon försiktigt lyfte på huvudet. Något blänkte till. Den främmande personen riktade en kikare mot hennes håll. Hon hade blivit sedd. Andetaget fastnade i halsen. Det behövde inte betyda något. Men vem fan var ute och promenerade mitt i ödemarken med en kikare? Var hon och Max bevakade? Tankarna for runt, paralyserade hjärnan. Skärp dig, sa hon till sig själv. Det är väl någon som är ute och tittar på fåglar eller djur. Kanske en jägare. Hon visste att både rådjur och hare var lovliga, det hade Greger berättat. Ändå skenade hjärtat. Hon backade långsamt steg för steg. När hon trodde sig vara utom synhåll vände hon sig om på ben som darrade så de knappt lydde henne. Hon försökte springa och snubblade och föll flera gånger i nedförslutet hon nyss kämpat sig uppför. Det kändes som en evighet innan hon äntligen urskilde stugan mellan träden. Hon hejdade sig, höll andan och lyssnade medan hon spanade. Sakta närmade hon sig den röda stugan med vita knutar. När hon såg att Gregers orange Amarak fortfarande var parkerad intill ingången började hon springa. Tog de tre trappstegen i ett kliv med en hand på ledstången och slet upp dörren. Möttes av synen av deras escaperyggsäckar som hängde på varsin krok, förberedda och fyllda med sådant hon och Max skulle behöva om de var tvungna att snabbt ge sig av. En påminnelse om att

de aldrig kunde känna sig säkra. De måste hela tiden vara beredda på att fly hals över huvud.

”Max!” ropade hon flåsand. ”Max. Greger.”

Max dök upp i öppningen in till köket. Bakom honom blev Greger synlig. Båda såg frågande på henne.

”Jag har blivit sedd”, fick hon ur sig och var tvungen att luta sig fram och lägga händerna på knäna medan hon hämtade andan.

”Vi vet”, sa Max.

Louise tittade förvånat först på honom och därefter på Greger. Blev nästan förbannad över hur avslappnade de såg ut.

”Vet”, väste hon mellan tänderna. ”Vad menar du?”

”Bara en av grannarna”, försäkrade Greger och höll upp en lugnande hand. ”Vidar heter han. Vi brukar jaga ihop och jag känner honom väl. Han ringde precis och berättade att han sett dig. Jag sa att jag har hyrt ut stugan till ett tyskt par. Det ryker ju ur skorstenen och det är spår efter er i snön.” Han sköt upp kepsen i pannan. ”Fast snart måste ni nog börja tänka på att ta er till ett annat ställe.”

Louise nickade och blinkade bort tårarna. Bannade sig själv för att hon var så lättskrämd, för hon hade blivit fruktansvärt rädd där ute. Den självsäkra polis hon varit innan allting drabbade dem fanns inte mer.

”Ja, inte nu på stört alltså”, sa Greger snabbt. Han klappade henne aningen tafatt på axeln. ”Jag menar inte att köra iväg er.”

”Men du har rätt”, sa hon. Det var hemskt att behöva säga orden högt. Stugan hade varit en fristad, men de kunde inte blunda för verkligheten. Hon och Max måste härifrån. Vart visste de inte.

Greger log försiktigt och vände sig mot Max. ”Tack för kaffet och oroa er inte för Vidar. Han litar på mig och det jag har sagt till honom.”

”Tack”, sa Louise och hoppades att Greger hade rätt men att inte oroa sig kunde han glömma. Det gick inte att slappna av. De måste fatta sina egna beslut i säkerhetsfrågor. Ansvar var helt och hållet deras. Det här var en påminnelse om hur utsatta de var.

Greger rättade till kepsen, tog sin jacka och drog på sig stövlarna. ”Vi hörs”, sa han, höjde handen i en vinkning och försvann ut genom dörren. Strax efteråt hördes Amaroken starta med ett mullrande och försvinna iväg. Louise vred om nyckeln i ytterdörren och kände efter att den var ordentligt låst. Sedan steg hon rakt in i Max famn. Tryggheten. Max höll hårt om henne, tryckte sin kind mot hennes. Efter en stund lösgjorde hon sig. Hon skakade på huvudet och log urskuldande.

”Herregud, så rädd jag blev.”

”Jag fattar”, sa Max ömt och strök bort en hårslinga från hennes ansikte.

”Förlåt. Det var inte meningen att skrämma upp dig också.” Hon tog av sig ytterkläderna och skorna och borstade bort snö från byxorna. Låtsades vara lugnare än vad hon kände sig inombords. Kinderna hettade och hon svettades efter språngmarschen. ”Greger har rätt”, sa hon och tryckte bort paniken som haft ett så hårt grepp om henne alldeles nyss. ”Vi behöver ge oss av. Dagarna går. Det är farligt att tro att vi är trygga här.”

”Sant. Vi kan inte stanna kvar här länge till, men följ med in i köket. Du ska få se vad Greger hade med sig.”

Louise nickade medan hon kämpade med gråten. Max gick före och hon betraktade hans ryggtavla och tvingade sig att dra djupa andetag medan hon följde efter. Det hade inte hänt något där ute. De var trygga. Hon behövde inte älta all ångest och rädsla som jagade runt i kroppen. På köksbordet låg flera kuvert. Hon såg frågande på Max. Hans ögon glittrade nöjt.

Hon log stort när hon läste adressen och reklamen på dem. Alla var ställda till en postbox i Vetlanda. Hon gav Max en frågande blick och han nickade jakande.

”Öppna du”, sa han.

Hon drog ut en av kökslådorna, svepte med blicken över innehållet och valde en filékniv som hon försiktigt sprättade upp ett av kuverten med. Så lirkade hon ut innehållet och läste med spänd förväntan.

Framför sig hade hon ett registrerat och betalt medlemskap i en bilpool kopplat till ett betalkort. Hon kollade i de andra kuverten. Slet upp dem. Helt otroligt. Flera helt skilda bilpooler hade godkänt deras ansökningar och alla var kopplade till identiteter som inte skulle kunna spåras till dem. Till varje hörde ett medlemskort med en kod. Bilen bokades och låstes upp via en app. Det enda de behövde göra var att söka på en ort eller en stadsdel. Direkt visades en karta var det fanns bilar tillgängliga. De hade visserligen Volvon gömd i ladan men de visste inte om det låg en efterlysning ute på bilen. Tillgången till bilpoolerna gav dem helt andra förutsättningar när det var dags att återvända till Göteborg. Det var dit de måste ta sig för att rentvå sina namn en gång för alla och se till att personen som låg bakom de falska anklagelserna ställdes inför rätta. Nu var hon mer än tacksam över att de lagt så mycket pengar på alla pass, körkort och id-handlingar de köpt i Polen på sin färd tillbaka till Sverige.

2

Kommissarie Albert Kuzak muttrade lågt. Skjortan spände hårt över magen. Det vinterbleka skinnet på buken syntes i gliporna mellan knapparna och några mörka strån letade sig ut. Ju mindre hår det blev på huvudet, desto bättre växte det på kroppen verkade det som. Förutom skägget då, vilket som tur var dolde hans dubbelhaka. Han drog händerna över magen och upptäckte att en av knapparna där han var som tjockast höll på att lossna. Den hängde enbart fast i ett par trådar. Han behövde verkligen göra något åt sin vikt. Antingen det, eller köpa nya kläder som inte satt så tajt. Julhelgerna hade inte gjort saken bättre. Han hade lagt på sig ytterligare några kilon av allt frossande och stillasittande.

Kuzak gav armbandsuret en blick. Det var dags. Han lade händerna på skrivbordsstolens armstöd, reste sig upp med ett stön och tog på sig blazern som hängde på en galge innanför dörren. Han hade fått den i julklapp av sin fru. En brun i tweedtyg med förstärkta armbågar. Riktigt snygg. Själv hatade han att gå i klädaffärer nu för tiden. Han drog in magen och knäppte båda knapparna i blazern fast man bara skulle knäppa den översta enligt stilregler som någon jädra fjant hittat på. Det stramade ordentligt och såg antagligen inte särskilt snyggt ut, men det brydde han sig inte om. Han jobbade inte som modell,

även om hans yrke emellanåt krävde att han såg någorlunda proper och anständig ut. Efter att ha sett till att skärmläckaren på datorn var aktiverad stoppade han ner mobiltelefonen i innerfickan, greppade block och penna och lämnade rummet. Han hade just avslutat ett alarmerande samtal från en samordnare på den regionala underrättelseenheten och bett honom komma på morgonens spaningsmöte.

Sorlet som hörts ända ut i korridoren tystnade när Kuzak steg in i sammanträdesrummet där hans medarbetare på Gängkrimsenheten väntade på honom. Anna Bellzon med fuktigt hår och rosiga kinder. I handen höll hon en smoothie med grönaktigt innehåll. Hon hade väl joggat till jobbet eller tagit ett pass i gymmet före mötet. Något han med borde göra men det skulle aldrig hända, det visste han, så det var inget att lägga tankeverksamhet på. Bredvid henne satt Jack Yngve, hennes motpol när det gällde renlevnad. Karl verkade livnära sig på kaffe, bullar och kakor, och han hade alltid en snusprilla innanför överläppen som putade ut likt en missbildning. Mager var han också och inte direkt vacker att vila ögonen på. Däremot var han väldigt skärpt och lugnet självt, och Kuzak tyckte bra om honom. På andra sidan om Anna satt Patrik Ullman. Han såg som vanligt trött ut med mörka ringar under ögonen och okammat hår. Med en treåring och ett par halvårsgamla tvillingar hemma blev det nog inte mycket sömn, varken för honom eller hans sambo. Ändå lyckades han vara på gott humör. Tvärtemot Kuzak själv, som blev retlig av sömnbrist.

”God morgon”, hörde han bakom sig och vände sig om.

Steve Johansson, analytiker från Underrättelseenheten steg som väntat in i rummet. Hans glesnande hår spretade okammat på skallen. Skjortan var uppknäppt i halsen och ärmarna uppvikta. I handen höll han en laptop. Kuzak hajade till när han upptäckte vem han hade i sällskap. Cato Wilhelmsson,

polisområdeschefen. Cato kunde gott ha hört av sig före mötet och meddelat att han hade för avsikt att närvara, tänkte Kuzak men ångrade sig genast. Han behövde inte vara så snabb att döma för Cato såg mer plågad och sliten ut än någonsin. Kinderna var insjunkna och hyn livlös. Men ingen kunde så klart må särskilt bra efter att ens hustru blivit mördad. Polisområdeschefen måste ha tappat ännu mer i vikt. Inga kläder som stramade där inte. Ändå utstrålade han pondus när han steg in i ett rum och allas uppmärksamhet vändes åt hans håll. Det var förvånansvärt att Cato orkade arbeta överhuvudtaget. Han var till och med mer engagerad i det polisiära än tidigare. Ville veta allt som hände. Lade sig i och frågade om detaljer. Nästan lite maniskt. Kuzak fattade att chefen för Storgöteborg var lika pressad som han själv av att de kriminella nätverken bredde ut sig, men han hade svårt att förstå hur Cato mitt i all sin sorg till och med orkade hålla igång alla sina konton på sociala media. LinkedIn, Facebook, Twitter och vad det nu var. Han hade tusentals följare. En riktig varumärkesbyggare. Göteborgspolisens egen rockstjärna. Lång, blond och ståtlig med markerade ansiktsdrag och fyrkantig haka. Ögonen klarblå och intensiva. Kvinnor tyckte han var stilig och män avundades honom. Kuzak misstänkte att Cato siktade uppåt i hierarkin och att tjänsten som polisområdeschef för Storgöteborg bara var ett avstamp för den fortsatta karriären. Till skillnad från honom själv umgicks Cato i de rätta kretsarna, bland kändisar och högdjur, och var inbjuden till galor och event. Tidigare med sin vackra hustru vid sin sida.

”Välkomna”, sa Kuzak och gjorde en inbjudande gest mot de nytillkomna.

Han möttes av nickningar till svar och slog sig ner vid kortändan på bordet, hans plats. Cato satt redan vid den andra kortändan. Varje mötes maktplatser. Kuzak passade på att

servera sig kaffe ur termoserna som tillsammans med några muggar och en kanna vatten stod mitt på bordet som annars var belamrat med block, pennor, mobiltelefoner, snusdosor, nycklar och andra personliga saker som alla lagt framför sig. Nästan som för att markera revir. Han var lite besviken över att det inte fanns frallor eller fikabröd men antog att ingen hade haft tid att fixa det under morgonen.

”Jag tänkte att vi inleder mötet med de nya uppgifter Steve har från Underrättelseheten”, sa Kuzak. ”Efteråt kör vi genomgång av pågående ärenden.” Han såg sig omkring. ”Om ingen har något speciellt att ta upp först ...”, fortsatte han med blicken på Cato, som skakade på huvudet.

”Jo”, sa Steve med rynkad panna och tryckte på några tangenter på laptoppen framför sig. Strax lystes skärmen på väggen upp och han sträckte sig mot dimmern och dämpade belysningen.

Kuzak kände igen mannen på bilden. Fast just det här fotot hade han inte sett tidigare. Det var Ahmed Al Hassini, Hisingsfalangens nye kronprins i kostym med kritvit skjorta, slips och blänkande manschettknappar. Säkerligen äkta guld. Mannen var i trettiofemårsåldern, bar ett välansat skägg och det mörka håret i en stram hästsvans. Även om alla visste att hans far Mohammad Al Hassini fortfarande var överhuvud för nätverket så var det Ahmed som bestämde det mesta, och hans rykte var nattsvart. Mannen verkade inte ha några spärrar alls. Det var fråga om avrättningar med nackskott, fler bilbomber, brutala misshandelsfall – ja, listan var lång och innefattade de flesta metoder en maktgalen ledare som styrde genom management by fear använde sig av.

”Som ni redan känner till så har Ahmed Al Hassini efter att han efterträdde sin bror Hakim för snart ett halvår sedan målmedvetet arbetat för att ta sig in på fina gatan. Orten äger de

redan. Uppdelningen av vad de kallar affärsområden är ingen nyhet. Och vi är alla medvetna om att maktkampen mellan Hisingsfalangen och Gårdstensklanen har trappats upp och är intensivare än någonsin.” Steve log snett. ”Till vår fördel. För om dessa gäng samarbetade skulle vi få ännu svårare att göra vårt jobb. De andra grupperingarna i Göteborg är än så länge för små för att ta upp kampen, även om ett par av dem har lyckats få fördelar tack vare missämjan mellan de båda större organisationerna.”

Steve hejdade sig för ett ögonblick som för att verkligen försäkra sig om allas uppmärksamhet. ”Men nu till orsaken till varför jag är här. Vi har fått information från våra franska kollegor att de har span på ett stort parti amfetamin på mer än hundra kilo som tagits in i Frankrike via Danmark men kommer från Göteborg.” Han hejdade sig. ”Ja, ni hörde rätt. Labbet ligger på Hisingen.”

”Det var som fan”, utbrast Jack Yngve. ”Vilka ligger bakom? Ahmed Al Hassini och Hisingsfalangen?”

”Precis”, svarade Steve.

”Varför har vi inte hört talas om labbet tidigare?” undrade Anna Bellzon och slog ut med händerna.

Steve ryckte på axlarna och såg sig omkring runt bordet. ”Helt ärligt, jag vet inte, men vi är tacksamma för fransmännens jobb.”

Kuzak hade ställt exakt samma fråga till Steve när de talats vid tidigare på morgonen. Varför hade de inte hört talas om det här amfetaminlabbet tidigare? Det var ju uppenbarligen stort eftersom de till och med exporterade skiten.

”Enligt fransmännen är det hög kvalitet på det som tillverkas”, tillade Steve.

”Var på Hisingen?” frågade polisområdeschefen som hittills suttit tyst.

”Industriområdet vid Biskopsgården.” Steve lutade sig fram och släckte skärmen på väggen.

”Och ni är säkra på att det är Hisingsfalangen som ligger bakom?” undrade polisområdeschefen med höjda ögonbryn.

”Ja, hundra procentigt, men våra informatörer har blivit försiktigare efter att Ahmed Al Hassini tog över”, sa Steve. ”Han verkar styra med järnhand. Annars hade vi känt till det här.”

Kuzak märkte på minerna att de andra i rummet var lika förvånade och frustrerade över det Steve berättade som han själv blivit. Skillnaden var att han hade haft mer tid på sig att tänka igenom hur de borde hantera informationen. Enligt honom fanns bara ett alternativ.

”Vi behöver organisera ett tillslag och stänga ner labbet”, sa han bestämt och möttes av Cato Wilhelmssons kritiska blick.

Polisområdeschefen lade en hand på bordet. ”Nja, där håller jag inte med. Vi måste sätta span på lokalen först. Kartlägga vilka som är där och vilka som är inblandade innan vi agerar.”

Cato sa det med ett sådant tonläge att det Kuzak sagt framstod som ogenomtänkt. Stämningen blev spänd i rummet. Kuzak rätade upp sig i stolen.

”Vid ett annat tillfälle hade jag hållit med dig. Men nu anser jag att vi ska inta en annan strategi. Det är bättre att göra en razzia och sätta stopp för tillverkningen. Inte låta det pågå. Om Underrättelseenheten fått informationen från fransmännen som även informerat danskarna så har uppgifterna passerat många öron, alltför många. Det finns läckor överallt.”

Samtliga kring bordet visste att det inte bara var polisen som hade informatörer. De kriminella hade minst lika många, oftast fler för de betalade bättre och utövade utpressning. Så hade det varit länge, men att Ahmed Al Hassini tagit över

ledarskapet för det kriminella släktnätverket Hisingsfalangen skrämde Kuzak.

Cato nickade tankfullt. ”Men vad jag förstår på informationen från Underrättelseenheten är det ett stort labb med välorganiserade kanaler ut i Europa. Det här är en möjlighet för oss att slå sönder ett helt nätverk av tillverkning, smuggling och försäljning. Vi måste tänka på våra europeiska kollegor.”

Kuzak bet ihop och nickade motvilligt. Han vände sig mot Jack. ”Du får ansvara för upplägget av spaningsinsatsen. Samordna med de på Narkotikaenheten.”

”Okej”, sa Jack och höll upp en tumme.

”Håll mig kontinuerligt uppdaterad”, beordrade Cato. Jack nickade till svar utan att möta Kuzaks blick.

Frustrationen steg inom Kuzak. Men han visste bättre än att argumentera med Cato inför sina medarbetare. Det blev bara prestige av det och då var det bättre att ta ett steg åt sidan. Cato betedde sig precis som om allt var bestämt om hur de skulle hantera informationen de just fått ta del av. Kuzak var oenig men höll tyst. Han tänkte agera enligt eget huvud, som alltid.

”Något nytt om paret Olsen?” frågade polisområdeschefen och bytte till allas förvåning ämne. Fortfarande vänd mot Steve, som om de andra inte fanns i rummet. Rösten var lågmäld men krävande. ”Har ni fångat upp något om dem?”

Kuzak förstod på Steves spända ansiktsuttryck att han var trött på Catos ständiga frågor och den ifrågasättande tonen.

Steve vek ihop sin laptop som om han gjorde sig beredd för att gå. ”Lösensumman som begärdes när Louise Olsen tillfångatogs av Gårdstensklanen i december var fyra miljoner kronor enligt flera källor. Efter det är det tyst. Inte ett livstecken på två månader. Många rykten cirkulerar givetvis och vi granskar det vi fångar upp och går till botten med allt.” Han

fick ett beslutsamt drag kring munnen. ”Det lutar alltmer åt att de inte lever.”

”Ligger belöningen kvar på Dark web?” frågade Cato.

”Ja”, sa Steve, ”och det går ju att tolka som att de fortfarande är vid liv men att de håller sig gömda.” Han ryckte på axlarna. ”Särskilda utredningar och Jarl Falke vet antagligen mer än oss på Underrättelseenheten, men dem har du väl kontinuerlig kontakt med?”

Polisområdeschefen vred sig i stolen och skakade på huvudet. ”Jo, det är korrekt, men SU verkar inte veta mer.”

Alla stirrade besvärat på varandra runt bordet. De led med Cato och kände av hans sorg och det egna tillkortakommandet. Paret Olsen hade tydligen rört sig fritt i Göteborg under flera veckor utan att man lyckats gripa dem. Man hade trott att de höll till i Berlin, där stora resurser lagts på jakten av dem medan de obemärkt tagit sig till Sverige. Media hade gottat sig åt skandalen.

”Jag är hemskt ledsen”, sa Steve med stadig röst och utan att vika ner blicken.

Cato suckade tungt, som om han kämpade med att hålla tillbaka sin sorg. Tystnaden fyllde rummet. Kuzak skulle just säga något när Cato tvärt ställde sig upp. Samtliga stelnade till av den häftiga rörelsen.

”Ursäkta”, sa han. ”Jag ska vara i tv-huset på Lindholmen om en kvart. Medverka i Debatt”, förklarade han och försvann med långa steg ut genom dörren som slogs igen med en smäll bakom honom.

Kuzak andades ut och kroppen slappnade av. Nu skulle de i lugn och ro kunna diskutera hur de skulle hantera amfetaminlabbet i Biskopsgården. Han, precis som de andra i mötesrummet, hade många frågor till Steve. Kuzak sträckte sig fram för att fylla på kaffemuggen. Ett skramlande ljud fick alla att

se ner på golvet och söka med blicken. Där, intill Kuzaks fot, låg knappjävln som varit på väg att lossna från skjortan och såg hånfullt på honom. Ingen sa något. Han böjde sig snabbt fram och tog upp den.

”Då fortsätter vi med ärendegenomgången”, sa han och smög ner knappen i kavajfickan.